

החולצה האבלה

wife קרויזיכ

אתם זוכרים אותי? אני שייכת לשלמה, הוא קנה אותי עם אמא שלו. אני ממש זוכרת אותם נכנסים לחנות 'גולף' במעלה רחוב בן יהודה. במיוחד שמתי לב לבחור שנכנס - בחור גבוה, יפה תואר, שהמידות הטובות שלו ניכרות על פניו היפות. שמעתי אותם מדברים, הבחור אמר לאמא שלו: "לא מתאים לי לקנות מותגים, את יודעת, אני רגיל ללכת לשוק מחנה יהודה, לחנויות הקטנות שם..."

אני יודעת שלא יפה להקשיב לשיחות של זרים, אבל ממש סקרן אותי להקשיב להם, וגם, תבינו, משעמם להיות תלויה על קולב כל הימים והלילות...

ואמא שלו הביטה בו בהערצה וענתה לו: "שלמהלי, זה חלק מהזכויות שלך כקצין, תפנק את עצמך". הוא היה נבוך, ואני קלטתי שקוראים לו שלמה וגם שהוא סיים לאחרונה קורס קצינים והכרטיס חדש אצלו...

חשבתי לעצמי, איזה בחור צנוע, אשרינו שאלו הקצינים שלנו!

ראיתי את אמא שלו מסתובבת בין המדפים והמתלים, חשבתי שאני ממש יכולה להתאים לו, אני בדיוק במידה שלו, אני אשב עליו 'בול'.

אמא שלו התקרבה, אני רעדתי מהתרגשות והתפללתי חזק שהיא תבחר בי.

הנה היא מתקרבת ו... בוחרת אותי.

שלמה נכנס לתא המדידה וכשהוא לבש אותי הלב שלי התרחב מגאווה, איזה זכות זו בשבילי!

שלמה יצא מהתא ועיני אמא שלו זרחו מגאווה. שמעתי אותה אומרת לו :
"שלמה החולצה כל כך מתאימה לך, בוא ניקח אותה, ונתאים לה
מכנסיים".

אחרי שבחרו אותי, שמחתי, וגם שמחתי לראות שאמא שלו בוחרת בשבילו
מכנסיים יפות שהתאימו לי. התחלתי לדמיין אותו הולך איתנו לבית
הכנסת בשבת הקרובה... הלוואי שהוא לא יסגור שבת...

ואתם כבר יודעים מה קרה, אני לא צריכה לספר לכם, כל כך עצוב לי ממה
שקרה לו! וכעת אני שוב תלויה על קולב, תלויה בחושך, ואף אחד כבר לא
לובש אותי... אפילו אמא שלו כבר לא באה לראות אותי. כשהיא מתקרבת
לארון אני שומעת את דפיקות הלב שלה ושמיניאפילו את סערת הרגשות
שבתוכה. כשפסח מתקרב אני שומעת מבעד לדלת הארון שמנקים את כל
הארונות שבבית ומאווררים את הבגדים, אבל אלי לא מגיעים, מקסימום
מנגבים את הדלתות של הארון, אבל נוהרים לא לגעת בי. כנראה שאני
מזכרת שמעוררת את כאב הגעגוע לרמות שקשה לשאת... הכאב על האבדן
כל כך גדול, אז מי אני שאתלונן...